

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Marija Terezija me je čudežno ozdravila. — Kako poganski narodi hrepene po Zveličarju. — Prodrimo oblake. — Potrebujemo bolnice. — Iz gora Bazuto. — Uboga afriška žena. — Živa vora in požrtvovalna zakonska ljubezen. — Ustanovitev misijona v gorovju Kilimandžaro. — Črna cvetka. — Veđuhovnikov. — Uslišane molitve. —

Darovi.

Došli naši Družbi do 30. novembra 1930.

Za najpotr. misijone v splošnem Din 7.725·44; lir 128—. Za sv. maše Din 602—. Za stradajoče Din 43—. Za gobavee Din 10—. Za odkup sužnjev Din 3.612—; lir 130—. Botrinski darovi Din 1.972—; lir 123—. Za zamorčke Din 146—; lir 5—. Za katehiste Din 135; lir 15—. Za kruh sv. Antona Din 2.408·20; lir 57·50. Za otroško zvezo Din 33—. Za Mašno zvezo Din 2.339·50; lir 187—. Za afriški tisk in katekizem Din 2.181—. Za določene namene Din 489·50. Za Klaverjevo družbo Din 87—. Podporniki in udeleženci Din 662—.

G. župnik Fr. Gabrejna 50 lir za misijone; po cerkvi Srea Jezus.: Ter. Vrečko za odkup „Peterček“ Din 180; Jerica Grum odkup Jožef Din 180—; N. N. odkup „Karol“ in „Mar. Magdalena“ Din 360—; za afr. mis. Din 230—; za mašno zvezo za Afriko Din 10—; Al. Šmalc Din 25— za kruh sv. Antona; kat. prosvetno društvo od misijonske prireditve Din 100—; na gostiji Jožefa in Marije Nedeljsko nabrano za uboge zamorčke Din 132—

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Marija Terezija Ledóchowska.

V zahvalo.

„Marija Terezija me je čudežno ozdravila!“

Ta klic se je zaslišal lani 26. oktobra zjutraj v bolnici v Veletri, da so se bolniki začudeno ozrli. Gospa Judita De Rivo je bila pred enim mesecem povožena od motornega kolesa, ki ji je strlo medenico, in je morala biti prepeljana v bolnico. Slučaj je bil zelo resen, kakor je razvidno iz sledečega poročila.

Družinska mati Judita De Rivo, stanujoča v Cisterni v hiši g. Luizeli, je hotela 26. septembra ob 6. uri zvečer v spremstvu soproga z dojenčkom v naročju preko ceste, ko pridrvi motorno kolo in jo povozi. Ubožica pade na tla, kjer je nezavestna obležala, otroka pa je vrglo daleč proč. Njen mož je takoj poklical rešilni avto in jo dal prepeljati v Veletri, kjer so se ugotovile sledeče poškodbe: velika odrtina na čelu, zmečkan člen na levem stegnu, čigar rana sega prav do leve strani medenice; medenična kost pa je zlomljena. Obdržali smo jo v bolnici na kirurški oddelku, ki ga vodi Dr. Fantuzi. Dali smo ji več

analeptičnih injekcij s stalno menjavo mrzlih obkladkov. Otrok je umrl vsled pretresa možgan naslednje jutro, 27. sept. 1930. Dne 30. septembra je Dr. Meldolezi rentgenološko ugotovil prelom kosti, in sicer obojestransko.

Bolnica je morala ležati stalno vznak na hrbtu, ne da bi se mogla kaj preobrniti vsled neznosnih bolečin v medenici, pa tudi zdravniki so tako ukazali, da bi se zlomljena noga lažje zdravila. Nekega dne je zaprosila č. sestro usmiljenko za kako knjigo. Usmiljenka ji je dala „Življenjepis služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske“, ki ga je izdala Družba sv. Petra Klaverja. Ob tem berilu je storila sklep, da se obrne na služabnico božjo s prošnjo, naj ji izprosi pri Bogu ljubo zdravje. Prosila je tudi svojih 11 umrlih otrok (mali, kateri je bil z njo povežen, je bilo zadnje dete), naj njeno prošnjo podpirajo v nebesih pri služabnici božji in je obljubila, da v slučaju ozdravljenja daruje 100 lir za botrinski dar enemu zamorčku.

V jutro 26. oktobra je žena opazila, da se njena soseda ne more odeti preko ramen, ker je bila vsled prestane operacije na prsih preslaba zato; zato ji hoče ona pomagati, ter se skloni k sosedni postelji. Pri tem je vsa začudena opazila, da je to storila brez vsake bolečine. Kmalu po tem so prišle bolniške strežnice, da bi jo kakor po navadi dvignile in jo položile na drugo posteljo, da bi mogle njeno prestlati. Ona pa odkloni vsako pomoč, češ, da lahko sama vstane in si pomaga. Res je vstala in začela hoditi po dvorani brez truda in brez najmanjše bolečine, tako da so se sestre, bolniki in zdravniki silno čudili. Opoldne je zapustila bolnico, odšla na svoj dom in se poprijela svojega navadnega dela. Tisti, ki so jo poprej videli tako težko bolno, so se temu silno čudili, gospa Judita in njen soprog pa sta bila silno vesela. Od tistega časa dalje je gospa popolnoma zdrava in ne čuti nikjer kakih bolečin. Zdravnik dr. Fantuzi je v svojem zdravniškem izvidu priznal, da se to nenadno ozdravljenje ne da razlagati medicinskim potom in da mora biti čudežno. Ozdravljena Judita, bolniške sestre in vsi, ki so bolnico poprej videli, so trdno prepričani, da je to ozdravljenje čudežno in se mora pripisati priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Od tega časa je že preteklo več mesecev, pa gospa Judita je še vedno v istem zdravem stanju; hodi, dela, je srečna in zadovoljna.

Bodi hvala Bogu!

Kako paganski narodi hrepené po Zveličarju.

Iz misijonske pridige preč. gosp. priorja Dietriha.

Kaj vedo ubogi zamorci o neumrjočnosti duše, o čistosti srca, o kreposti, o nedolžnem življenju, o pobožnosti, o življenju po božjih zapovedih in sploh o vseh sredstvih bogoljubnega življenja, ki nam jih nudi naša sv. vera in ki nam daje moč, da čednostno živimo.

Ne dá se povedati, kako na nizki stopinji je njih versko življenje. Ti ubogi ljudje so noč in dan v strahu pred hudimi duhovi, pred dušami prednikov, ki si jih skušajo z darovi ohraniti pri dobri volji. Kako globoko je padel zamorec, ki moli leseni štor mesto Boga in časti zle duhove ter si skuša s čarovnijami nakloniti njih milost. Nič ne vé o nebeškem Očetu, ki nas ljubi z večno ljubeznijo, o Odrešeniku, ki se je za nas včlovečil in nas s svojo smrtjo na križu odrešil. Nič ne ve o nebeški Materi, ki z materinsko ljubeznijo neguje svoje dete. Življenje zamorca ni ožarjeno z lepimi in tolažilnimi nauki naše sv. vere. Nič ne slutí, da je onstran lepše življenje v nebesih, ki si ga more človek zaslužiti s pripomočki zveli-

čanja v tem kratkem zemeljskem življenju. V tako žalostnih razmerah živi še 200 milijonov ljudi.

To so ljudje kakor mi, ki imajo čutečo in neumrjočo dušo in so po božji podobi ustvarjeni kakor mi in za nebesa odločeni kakor mi. Toda žal, večina njih najbrž ne bo deležna gledanja božjega.

Neki svetnici je nekoč Jezus rekel, da je vsaka človeška duša vredna toliko, da bi bil pripravljen za vsako še enkrat umreti. Ta pomenljiva beseda velja tudi o duši zamorca; tudi zanjo bi bil Jezus pripravljen še enkrat umreti.

Res: ko je Jezus pripravljen še enkrat umreti za vsako posamezno dušo zamorcev, ali naj mi ostanemo brezčutni napram toliki dušni revščini? Ali ne bomo odprli rok in src, da velikodušno pomagamo pri misijonskem delu v Afriki?

Sv. apostol Pavel je nekoč v Troadi ležal brez spanja na svojem ležišču, ker mu skrb za njegove misijone ni dala spati. Kar se nekaj zgame v temi in neka postava se dvigne v mesečini. Ali so bile sanje? Domišlija? Prikazen se približuje. Ali je tat, ki išče zakladov? Morda morilec, ki so ga najeli, da naj umori apostola? Pa stopi čudna ta postava k ležišču, sklene roki kakor k molitvi in zaprosi: „Pridi k nam in nam pomagaj“ Bil je mož v macedonski obleki, prikazen, ki jo je sam Bog poslal, da prosi v imenu vsega ljudstva: „Pridi v naše kraje, kjer še ni zasijala luč sv. vere. Pridi k nam, ki hrepenimo po resnici, in nam pomagaj, da rešimo svoje neumrjoče duše in pridemo v nebesa!“

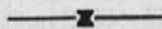
Apostol je spoznal v tej prikazni božji klic in je šel v Macedonijo. Tam je ustanovil cerkev, ki je bila izhodišče za izpreobrnitev celokupne okolice.

Kristjani, tudi pred nami vstaja sloka postava črnega zamorca, ki nam prav to uro kliče kot nekoč Macedonec sv. Pavlu: „Pridi nam na pomoč!“

Obrnimo svoj pogled preko visokih Alp in preko Sredozemeljskega morja tja dol v Afriko. Kamor seže oko, vsepovsod vroča puščava, pokrita s peskom, pragozdi ali močvirjem, kjer prebivajo divje zveri in med njimi 200 milijonov nesrečnih zamorcev.

Ko bi pač mogli s pogledom prodreti v to neizmerno dušno revščino. Videli bi tisočero otrok, ki jih morijo; žene, ki jih že kot otroke prodajajo možem za sužnje; starce, bolnike in betežne, ki umirajo od vseh zapuščeni. Ko bi mogli v hipu pregledati to neizmerno revščino in

zaslišati iz tisočerih src obupen klic na pomoč: „Pomagajte, pomagajte!“ To bi nam šlo skozi mozeg in kosti. Potem bi ne bilo nikogar, ki ne bi po svojih najboljših močeh podpiral Klaverjeve družbe v njenem prizadevanju. Vsak bi vsaj kot „dobrotnik“ vsako leto prispeval s kakim zneskom za afriške misijone.

Prodrimo oblake!

Prodrimo oblake z molitvijo, da zarosijo nebesa svojo milost nad ubogo pagansko Afriko! Prošnje za molitev, ki jo vsa pisma misijonarjev ponovno izražajo, ponavljamo tudi mi danes napram našim dragim čitateljem. Saj se zopet bliža „Križarska vojska molitve za Afriko“, ki se vsako leto vrši pred praznikom „Varstva sv. Jožefa“, kateri pade letos na 22. aprila.

Molimo, dragi čitatelji in vsi misijonski prijatelji, duhovno zvezani med seboj od 13. do 21. aprila vsak dan „Molitvico k presv. Srcu Jezusovemu za uboge afriške zamorce!“ Z nami jih bo molilo še tisoče drugih. Molili bodo nedolžni otroci po šolah in zavodih, molile Marijine kongregacije širom sveta in druge, za širjenje božjega kraljestva vnete duše. Molili bodo tudi številni afriški misijonarji in misijonarki! Saj je treba mnogo moliti, da izprosimo od Boga izpreobrnjenje ubogih črncev.

Kdor poleg molitve prejme še sv. obhajilo in daruje sv. mašo v ta namen, bo storil presvetemu Srcu še večje veselje. Saj je ljubi Jezus tudi za uboge Kamove potomce pretil srčno kri.

Naj pripomnimo, da je zgoraj omenjena molitvica k presv. Srcu Jezusovemu natisnjena na zadnji strani ovoja današnje številke. Dobi se pa tudi tiskana na posebnih lističih in sicer zastoj in kolikor izvodov kdo želi. Zlasti priporočamo in prosimo predstojništva verskih zavodov in Marijinih kongregacij, da naročijo molitvice v večjem številu ter jih porazdelijo. Ne mislite, da nam boste stem nadležni, ne, čim več naročate, tem boljše in lepše in tem več veselja nam napravite, ker molitve za uboge paganske misijone ni nikdar preveč. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Potrebujemo bolnice.

Apostolski vikariat Uganda.

Poroča misijonar iz družbe Belih očetov.

V januarju je v ekvatorialnih krajih Afrike ob solnčnih popoldnevih huda vročina. Sto metrov pred menoj smukne divja mačka čez cesto in izgine med bičevjem . . . Nikoder žive duše . . . Grem dalje in zasledim stopinje. Sklepam, da morajo biti ljudje v bližini, zato zakličem predse. Nič odgovora! Toda glej, tu je dvanajsti obcestni kamen. Moje motorno vozilo me je opozorilo nanj, kajti pnevmatika je proč. K sreči stopi iz bičevja mala deklica in za njo tri kozice. Na hrbtu nese cvetočega otroka, ki na moje veliko veselje prav glasno kriči.

„Dober dan, deklica!“

„Vesela sem. Dober dan, oče!“

Navzlic bremenu bi se deklica rada priklonila, da poljubi roko in prejme mašnikov blagoslov.

„Kje stanuje bolnica? Pulherija ji pravijo. Ali je zelo stara?“

„Peljala te bom do nje, Sebo!“

„Dobro!“

„Toda svoj piki-piki (motor) pusti kar tule pri mojih kozicah.“ — Ljubka deklica nosi križček viseč na vrvi okrog vratu. Hitro gre pred menoj po stezi, ki pelje skozi gosto bičevje.

„Kako ti je ime, mala?“

„Terezija.“

„Ali si že bila pri sv. obhajilu?“

„O, da, oče! Jaz sem že velika . . . Šest let sem že dopolnila . . . Sestre so mi dale tale križček, ker so rekle, da sem se prav dobro naučila molitvic.“

„Moli mi ljubezen!“

Deklica je gladko zmolila molitvico.

„Ali kaj zelo ljubiš Jezusa?“

„Seveda ga!“

„Morda le malo?“

„Ne, ne! Zelo!“

„In Marijo, mater božjo?“

„Skoro ravno toliko.“

Dospela sva do borne kočice. Zaprta je. Vrata so bila iz bičja, a prav dobro pritrjena med dva podboja, ki sta vdrelana v strešni tram.

Zakličem v kočico, a odgovora ni. Zopet zakličem in še glasneje. Bolnica me spozna.

„Pater, kar buti v vrata!“ pravi s slabotnim glasom. Terezija hoče pomagati in se upre v vrata. Ne zmore. Pomagam še jaz, vrata zaškripljejo in midva sva v veži, ki je nastlana s suho travo. Terezija položi svojega malega bratca na tla. Odpreva vrata v izbo. Tu je ognjišče, a brez ognja. Kos ugasle sveče leži na polici. Prižgem jo, da bi mogel kaj videti po koči, kajti popolnoma tema je. Naposled zagledam bolnico Pulherijo. Lepo ime, toda prikladno samo za njeno dušo. Telo je sama kost in koža.

„O pater, kako dobra je Mati božja, da te je pripeljala semkaj. Bala sem se, da bom morala umreti brez svetih zakramentov.“

„Tudi jaz sem vesel, da te vidim še živo.“

Nekoliko sva pokramljala. — „Kje pa imaš križ?“

„Tukajle pod zgglavjem je. Škapulirsko svetinjo pa imam tu na vratu.“

S koščeno roko seže pod zgglavje in na tanki vrvici privleče mal križček na dan. Komaj je še imela toliko moči, da je mogla sama to storiti. Posegel sem po križčku in pri tem prevrnil neko škatljo, v kateri je starka hranila denar.

„Sebo, poslušaj. Dokler sem bila toliko pri moči, sem vsako nedeljo šla v Rubago in darovala Bogu dva novca kot dar uboge vdove. Zdaj pa mi je ostalo še nekaj novcev . . . To je vse moje premoženje. Vzemi jih in jih nes! Kraljici mučencev v Nulukolongo.“

Pobožno je poljubila križ, ki sem ga ji ponudil. Potem sem ji podelil sv. zakramente za umirajoče. Terezija je držala svečo, blagoslovljeno vodo in bombaž.

„Žena, ali bi še kaj rada?“ sem vprašal.

„Le Jezusa v sv. hostiji, da bi potem srečno umrla.“

„Jutri zjutraj ob 6 pridem s sv. obhajilom.“

„Bog plačaj, oče. Drugega ne potrebujem.“

Na potu domov sem srečal neko prav dobro mamico. Njen najstarejši sin je duhovnik, njena najstarejša hči je redovnica, ki je že napravila slovesne obljube.

„Kam pa greš?“ jo vprašam.

„Pater, jaz grem obiskat Pulherijo. Bojim se, da bo umrla in da ne bo nikogar ob njej. Jaz stanujem daleč proč in moram skrbeti za otroke. Oče, mi bi potrebovali v Rubagi zavetišča in hiralnice. Moja hči, ki je redovnica, mi je pripovedovala, da imajo v Evropi taka zavetišča za onemogle. Zakaj tudi pri nas ne zidamo take hiše.“

„Ali veš, za kaj prosiš, žena? 160.000 dinarjev bi stala taka hiša. Kje naj jih dobimo?“

Terezija je stala poleg in tiho poslušala ves pogovor. Naposled reče: „Oče, stori tako kot store redovnice, ki poučujejo v šoli. Prosijo in iz Evrope jim pošljejo svetinjic, in rožnih vencev, križcev in podobic. Tudi ti piši v Evropo in poslali bodo opeke, apna, desk in cementa. Brat Ciprijan bo pa zidal.“

Ljuba Terezija! Otrok nedolžni, tebi pač ni znano, kaj stane prevoz za take stvari. Sama vožnja bi bila desetkrat dražja nego ves material! Zato pa potrebuje vsak afriški misijonar, ki hoče zidati, denarja in zopet denarja . . .

Z gorâ Buzoto.

Pismo P. Lahanc-a, Oblat-a Brezmadežne. Koro-Koro.

Med dečki našega seminarja je tudi sin nekega mogočnega poglavarja. On bo kedaj pozneje tudi poglavar. Jaz sem ga sprejel samo zato, da mu rešim vero, čeprav vem, da ne bom dobil od njegovega očeta nikake odškodnine. Ime mu je Adolf in je star osemnajst let. Bil je krščen kot otrok v neki težki bolezni. Njegov oče je zagrizen pagan. Prisilil ga je, da se je dal obrezati in ga poslal v kalvinsko šolo. Zdelo se je, da je deček izgubljen. Nekoč sem z njim govoril in sem ob tej priliki spoznal njegovo notranje mišljenje. Očividno je njegov oče kriv vsega. Obiskal sem očeta in ga močno pokaral radi njegovega vedenja. Obljubil je, da bo poslal sina v katoliško šolo — toda svoje obljube ni izpolnil. Nekoč, ko je mnogo dostojanstvenikov obiskalo naš misijon, sem povabil tudi poglavarja. Prišel je in to priliko sem porabil, da mi je moral pred pričami obljubiti, da pošlje sina v našo šolo. S tem sem ga zadel v živo, kajti zdaj je šlo za njegovo poglavarstvo čast. Ko se je šola začela, je prišel tudi njegov sin, kakor je bilo dogovorjeno.

Kdo mi bo zdaj pomagal, da Adolfa preživim in z vsem potrebnim oskrbim? Calvinisti dajo svojim učencem vse: šolske knjige, zvezke, obleko itd. Tudi jaz bom moral vse to, ako naj ga obdržim. Zaupam, da se bo našel dobrotnik, ki bo prevzel vso skrb za Adolfa.

Tudi skrbi za zidavo me tarejo. Moral bi sezidati dve veliki cerkvi. Eno je že posvetil naš apostolski vikar, čeprav še ni popolnoma dodelana; druga večja bo morala še čakati; ne morem začeti z zidanjem, ker ni denarja. In vendar bi cerkev tako potrebovali, ker mnogo kristjanov mora ostati zunaj stare cerkve.

Imam v gorah 4 misijonske postaje, ki so daleč druga od druge in jih je zato zelo težko okrbovati. Ena teh postaj, sv. Janez, je že stara postaja, toda še nikoli ni duhovnik stalno tam bival, ker je misijonarjev tako manjkalo. Katolikov je nad 1300. Ker sester ni nič, zato pade vsa skrb misijonarju na rame. En teden stanujem na eni postaji, drugi teden na drugi in imam tačas dela čez glavo, ker moje ovčice so na široko razkropljene. Zlasti ob nedeljah je težava. Premislite: ob 6. začnem spovedovati in spovedujem tri do štiri ure. Ob 10. uri je maša in pridiga. Potem, ako imam čas, zajtrkujem. Potem nešteto dogodb poslušati. Potem zopet v cerkev k pouku verouka in k popoldanski službi božji. Potem je treba urediti še to in ono. Seja s katehumeni, ki daleč naokrog stanujejo in zato med tednom priti ne morejo.

Zdaj boste razumeli moje delo in potrebe mojega misijona. Mnogokaj čaka pomoči blagih dobrotnikov.

Uboga afriška žena.

Piše sestra Kaspara, iz kongregacije Dragocene Krvi, Vzh. Afrike.

Radi bi pripravili naše žene in dekleta do boljšega stanja, kot ga sedaj imajo. Žena je tu še zelo na nizki stopinji; je pravzaprav še sužnja. Deklica je docela odvisna od očetove samovolje; proda jo ženinu, ki mu zanjo največ obljubi. Kako naj iz tega nastanejo srečni zakoni? Pri naših kristjanih je v tem oziru že mnogo bolje. Žena mora sama skrbeti za gospodarstvo in vzdrževati moža in kopico otrok. Delati mora na polju in v hlevu. In to je zelo težavno, ker tu ni dobiti voz in drugih prometnih sredstev. Žena mora vse na glavi domov znositi. Redko-kedaj srečaš moža, ki bi kaj nesel; često ga pa vidiš, da gre lepo zložno naprej, žena pa ubira stopinje za njim sklonjena pod težo bremena in nosi povrh še malega otroka na hrbtu navezanega. Vodo mora nositi daleč iz kakih kamenitih rup. Tudi dračje, ki ga nabere po gozdu, mora v butarah na glavi domov znositi.

Ko obiskujem bolnike, vidim, kako nekateri možje svojim ženam vse zapirajo, celo zabelo in obleko, ki jo imajo za v cerkev. Žena nima nikake prostosti. Le med našimi kristjani še najdeš mirno in složno družinsko življenje. V kolikor tukajšnje žene poznam, jih moram le pomilovati. Ker je tako brezpravna, zato je ponavadi tudi zelo svojeglavna in nima na sebi nič milega in prikupljivi-

vega, kar bi moglo zanesti srečo in zadovoljnost v družinsko življenje. Dal Bog, da bi kmalu postalo življenje afriške žene bolj človeka vredno na srečo družin in zlasti otrok!

Gospodinjstva šola pod nadzorstvom misijonskih sester.

Živa vera in požrtvovalna zakonska ljubezen.

Piše P. Mulder, duhovnik Sreca Jezusovega.

V Bemkambi na lomanski višavi, šest dni hoda od našega misijona, je živel dober zamorec Ferdinand Rizani s svojo ženo Alojzijo Kakemwe in svojimi tremi otroci. Bil je v službi pri ravnatelju neke male tovarne. Nekega dne pride k meni ves žalosten in pove, da mu je žena na smrt zbolela. Občudoval sem moža. Napravil je šest dni dolgo pot, da dobi duhovnika za svojo ženo za zadnjo uro. Smilil se mi je, vendar mu nisem mogel ustreči, ker si nisem upal zapustiti misijona za toliko časa, in ker bi naposled utegnilo biti vse skupaj prepozno. Rekel sem možu, naj gre hitro nazaj in ako ženo še živo dobi, naj z njo moli popolno kesanje. Ferdinand ni mogel razumeti, zakaj nočem z njim ter je jokal kakor otrok. Naposled se je podal na pot nazaj. Kako sem se začudil, ko sem po dveh tednih zagledal tega moža, ki je svojo ženo prinesel na hrbtnu. Komaj sem verjel, da je res, kar vidim. Ne vem,

ali sem se bolj čudil pogumu in živi veri tega moža, ali pa temu, da je žena ostala pri življenju vso to dolgo pot. Vprašal sem ga ginjen: „Zakaj nisi stesal nosilnice, da bi bil s pomočjo prijateljev ženo lažje prinesel tu sem?“

„Pater, jaz sem edini kristjan v naši vasi,“ mi je odgovoril, „med pagani pa nisem dobil nikogar, ki bi mi bil hotel pomagati. Zato ni kazalo družega, kot da jo nesem sam.“

Takoj sem ženo previdel za smrt. Dva dni pozneje je umrla v moževem naročju vsa vdana v božjo voljo in zaupajoča na tistega, ki svojih nikdar ne zapusti. Ali ni to genljiv slučaj? Pa takih slučajev je več.

Ko sem se nekoč podal s P. Bolingerjem k sv. Gabrijelu, da bi opravil tam vsakoletne duhovne vaje, sva se nekaj dni mudila v Pontijervile. Med kristjani, ki so prihiteli iz okoliških vasi, da bi naju videli in prejeli sv. zakramente, je bil tudi napol hrom mož. Nekoč je globoko padel in se tako pobil, da se je mogel sedaj le po vseh štirih premikati. Tako se je priplazil 4 ure daleč. Pozdravil naju je spoštljivo in nama pokazal svoj krstni list ter prosil, da bi mogel opraviti sv. spoved in obhajilo. Moral bi imeti kamenito srce, da bi ne bil ginjen, ko sem videl tako živo vero.

Taki dogodki so v življenju misijonarja tolažba in bodrilo sredi premnogih težav in razočaranj in nam pomagajo vsakdanje težave lažje prenašati.

Ustanovitev misijona v gorovju Kilimandžaro.

Iz pisma preč. P. Rudler-ja iz Kongregacije očetov sv. Duha.

Iz srca se Vam zahvaljujem za soho Srca Jezusovega, harmonij in 6 podob za naš misijon. Željno čakamo na železni tabernakelj in zvon, ki ste nam ga obljubili. Kristjani zlasti težko pričakujejo zvona, ki bi klical na veliko daljavo zamorce k molitvi in službi božji. Obesili ga bomo na visoko drevo, ki stoji poleg kapelice, ki jo dozidavamo. Pod tem drevesom so poganski duhovni večkrat opravljali svoje daritve.

Škof Gogarti mi je naročil, da prevzamem novo postajo Totwe in da naj obenem vodim še staro postajo Mlingano. Ker sem sam misijonar, imam v pomoč moža, ki se zove Štefan Makala. Ta mož mi tako pomaga kot kak laik-brat-domačin. Snaži cerkev in zakristijo, igra na

harmonij in vodi cerkveno petje. Njegova žena Pija oskrbuje cerkveno perilo, peče hostije in šiva misijonarju obleko.

Ko mi je naročil naš preč. apostolski vikar, naj zidam, mi je izročil le tisoč angleških šilingov. S tem denarjem sem kupil pločevino za streho kapele in poslopja, ki bo služilo misijonarju v stanovanje. Za pločevino in še za 4 sodčke cementa, 4 vreče apna in zabojček žebeljev sem dal ves ta denar in še dosti ni bilo. Kako naj napravim vrata in okna? To sem povedal kristjanom v Potwe, in ti so takoj prišli na delo, čeprav vlada lakota in

Revna zasilna cerkvice.

pustošijo kobilice. Šli so štiri ure daleč v puščavo sekati les za ostrešje. Ko je bil ves material skupaj, sem poklical Štefana Makala, da vodi delo. Jaz pa sem se vrnil v Mlingano, da pripravim kristjane na velikonočno spoved. Da dovršim zidanje, potrebujem najmanj še 2.500 šilingov.

Prosim, pomagajte mi! Ljubi Bog naj Vam obudi dobrih duš, ki bodo pomagale ubogemu misijonarju v Potwe.

Kadar boste imeli kaj cerkvenih potrebščin na razpolago, spomnite se nas, ki potrebujemo svečnikov, kadilnic, paramentov, plaščev itd. Molili bomo za dobrotnike in dobrotnice Klaverjeve Družbe.

Črna cvetka.

Piše mati Marija Alojzija, kongregacije sv. Družine.

(Dalje.)

Treba se je bilo pripraviti na odpor od strani sorodnikov. In ta se je kmalu pojavil. Prvi petek naslednjega meseca (februarja) je prišel bodoči tast ves divji, da nam jo vzame. Pater mu je mirno odvrnil, da je ne bo pustil, razen ako ona sama prostovoljno gre, nasprotno: z vsemi močmi jo bo branil in skrbel, da doseže svoj poklic. Mož se je ves divji vrgel na Marijo Jozefo in ji hotel iztrgati križček postulantinj. Ta pa se ni dala zbegati, ampak je rekla: „Jaz sem se posvetila Bogu in bom tukaj ostala.“ Pater pa, ki se je prizora že naveličal, je izrinil moža skozi vrata rekoč: „Pojdi domov in nikdar več se ne prikaži!“

Za tem je sledilo še več poizkusov. Najhujše je bilo Mariji Jozefi to, da je njena botra in dobrotnica odpotovala v Posto Nuovo, ker je spoznala, da nima poklica za redovniški stan. Potem sta se ona in hči na vso moč prizadevali, da bi dobili tudi Marijo Jozefo k sebi. Toda zaman sta ji klicali v spomin lepe pretekle dni; ona je ostala stanovitna, dasi ji je bilo težko nasprotovati dobrotnicam. Ljubezen do poklica je zmagala vse druge pomisleke.

Ženin je poiskal pomoči, da bi prišel do svoje lastnine. — Mati Marije Jozefe, je podpirala ženina v njegovem stremljenju. Marija Jozefa je sedela s prekrižanimi rokami in tiho poslušala obtožbe. Pater ravnatelj je odločil, da ženin nima nobene pravice, ako Marija Jozefa noče. Mati pa je zahtevala, da sme svojo hčer še večkrat obiskati. Tega ji ni bilo mogoče odreči, kajti čoln, ki se je z njim pripeljala, je imel šele čez 4 dni odriniti. Naročili smo sestri domačinki Elizabeti, da ne sme matere in hčere nikdar pustiti samih. Ta varnostna odredba je bila naravnost potrebna, obiski so bili čedalje bolj pogosti in živahni in proseči, kar se je videlo iz živahnih kretenj, ki so spremljale govorico. Besed pa ni bilo mogoče razumeti, ker so bile prehitro in pretiho govornjene. Marija Jozefa je ostala trdna in rekla včasih vmes: „Mati, jaz hočem postati sestra in se rešiti. Ako se vrnem domov, bom pogubljena. Tukaj pa mi je tako dobro.“

Navzlic temu je bila ubožica žalostna in potrta, saj je ljubila mater in ji je bilo žal, da ji mora oporekati. Trije dnevi so minuli; potem pa je mati izprevidela, da nič ne opravi in je izjavila, da hoče na samem govoriti s

hčerjo. To ji ni bilo dovoljeno. Mala neprevidnost sestre Elizabete bi pa bila kmalu vse pokvarila: en hip sta mogli mati in hči sami govoriti. Kakor hitro smo to opazili, smo pritekli poleg. Toda že je bil izraz na obrazu Marije Jozefe ves drugi. Šla je k patru in izjavila, da hoče iti z materjo.

„Pa pojdi,“ reče misijonar, „toda poprej še boš delala 3 dnevne duhovne vaje.“

Marija Jozefa ni upala odkloniti, četudi se je videlo, da ji ni prijetno. Zvečer je odložila svoj križček in se je izogibala sester, kajti trdno je bila odločena, da izvrši svoj sklep in odide. (Dalje.)

Več duhovnikov! In več duš, ki so sposobne za tihe žrtve!

„V moji župniji je vsaj 1.000 krščanskih družin. Vsako leto krstimo dvatisoč ljudi, in kar je še bolj tolažilno, sklenemo 150 krščanskih zakonov. Navzlic temu je v mojem okolišju še pol milijona paganov, v vsem vikarijatu Spodnji-Niger pa osem milijonov. Mi imamo 25 mašnikov, nasprotniki 237 krivoverskih pridigarjev. Mi smo oboroženi z milostjo božjo, nasprotniki z ameriškimi dolarji in angleškimi funti. Korak za korakom se borijo za prostor in neumrljive duše. Žalostno, a resnično! Več duhovnikov!!! Pa tudi več duš, ki se bodo na tihem žrtvovale za misijonarje in pagane!“

Neki misijonar.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Dolgo časa sem bil že bolan, imel sem zdravila od štirih zdravnikov, a kljub temu se stanje ni hotelo izboljšati, ampak bil sem vedno slabši. Ker mi je bilo dolgčas, sem bral razne knjige. Prišel mi je v roke tudi vaš „Klaverjev misijonski koledar“, kjer je bilo pisano o Mariji Tereziji Ledóchowski. Obrnem se tudi jaz z zaupanjem do nje in obljubim, da bom dal vsako leto 120 Din za njene zamorske misijone, če mi izprosi zdravje. Bil sem hvala Bogu uslišan, ne čutim nobene bolezní več. Redno bom držal svojo obljubo celo življenje in vsakomur svetujem, naj se v svojih zadevah z zaupanjem obrne do služabnice božje Marije Ter. Ledóchowske, gotovo ne bo zastonj! — K. M. Sp. Duplek.

Podpisana se zahvaljujem M. Ter. Ledóchowski za hitro pomoč in uslišanje v neki nevarni ustni bolezní. Pričela sem devetdnevnicó v čast služabnici božji, in ko je bila končana, je tudi bolezen brez sledu izginila. V zahvalo mal dar za misijone.

Marjeta Klinar, Jesenice.

Pošiljam 10 Din za misijone v čast Mar. Ter. Ledóchowski kot zahvalo za razna uslišanja v stiski in prosim objave v „Odmevu“.

J. Am. J. v T.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni dar 100 Din. Priporočam se ji še nadalje.
F. L. Strahinj.

Z zaupanjem sem se priporočal Mar. Tereziji za zdravje moje bližnje sorodnice in obljubil dar 50 Din, ako bo prošnja uslišana. Takoj se je stanje jelo zboljšavati in izpolnjujem s tem svojo obljubo. — N. N.

Spodaj podpisani sem že več let bolan na revmatizmu. Tri leta sem neprestano ležal, kako hude bolečine sem trpel v vseh sklepih se ne da popisati; nobeno sredstvo mi ni hotelo pomagati. Naročen sem na „Odmev“. V njem sem večkrat bral zahvale za uslišane prošnje tistih, ki so se zatekli do blagopokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske. — Mislim sem, ako je drugim pomagala, bo tudi meni. Obljubil sem zahvalo v „Odmevu“ in dar za afriške misijone. In moje bolno stanje se je začelo počasiboljšati tako, da hodim sedaj že brez bergelj, katere sem moral rabiti poprej nad tri leta. Sedaj izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam vsoto za Afriške misijone, katere naj se porabi kjer je najbolj potrebno. Priporočam se še nadalje Mariji Tereziji Ledóchowski in upam, da čisto ozdravim. Priporočam tudi drugim, da se k njej zatečejo. Alojzij Matos, Laška gora, Radeče.

Prisrčno se zahvaljujem Mar. Ter. Ledóchowski za pomoč v dušnih in telesnih potrebah, katero sem zadobila, ko sem se z zaupanjem k njej obrnila. Pošiljam istočasno njej v čast 280 Din za uboge afriške misijone.
Mr. Bratina, Amerika.

Izpolnjujem tu svojo obljubo ter pošiljam botrinski dar dvema zamorčkom, ki naj se krstita na ime „Venceslav“ in „Peter Klaver“. Zadobila sem veliko milost na priprošnje vaše pokojne ustanoviteljice Mar. Ter. Ledóchowske ter se ji tu najsrčneje zahvaljujem. Zahvala je bila obljubljena. — Rojakinja iz Sev. Amerike.

V svoji boleznih sem se zatekel k vaši sv. ustanoviteljici. — Obljubil sem, če bom uslišan, dar za kip presvetega Srca Jezusovega, Brezmadežnega Srca Marijinega, sv. Jožefa in sv. Terezike Deteta Jezusa, za afriške misijone. Izprosila mi je ljubo zdravje. Pošiljam istočasno Din 1000 za kip presv. Srca Jezusovega, ki naj bo za kako misijonsko cerkveno v Afriki v javno čiščenje. Drugo pozneje.
Župnik iz Sp. Štajerske.

Tukaj Vam pošiljam obljubljeni dar za afriške misijone, kot zahvalo za uslišano prošnjo in priprošnje blagopokojne gr. Marije Terezije Ledóchowske. Obrnila sem se nanjo v hudi dušni stiski in žalosti. Ona mi je izprosila pri Bogu razsvetljenje in tolažbo. Prosim za objavo v „Odmevu“ kot neimenovana. — N. N. Gorenjsko.

Priporočila sem se Mariji Tereziji v neki zadevi pri živini in zadobila takojšnjo pomoč, za kar se jej tu javno zahvaljujem in darujem Din 300 — za uboge afriške misijone. K. N. Št. Vid.

Čitala sem v „Odmevu“, kako pomaga Marija Terezija Ledóchowska, zato sem se tudi jaz v svoji boleznih zatekla k njej. Bila sem uslišana in pošiljam v zahvalo za zadobljeno zdravje 30 Din za uboge misijone ter se služabnici božji še nadalje priporočam. — K. Ž. Golek.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo 20 Din. — Z. Z. Bizeljsko.

Pošiljam v zahvalo Mariji Tereziji 200 Din za dva botrinska darova na ime „Terezija Zofija“ in „Jožef Anton“. Ž. Ž. Maribor.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za ljubo zdravje in pošiljam dar 100 Din. — N. N. Pusto polje.

Kot zahvalo v čast Mariji Tereziji za dobljeno zdravje pošiljam dar 50 Din. — M. B. Škofja Loka.

Pošiljam v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski 25 Din. — M. G. Vransko.

Iskrena hvala Mariji Tereziji Ledóchowski, ker mi je pomagala in odstranila doma vse težave, tako da sem mogla slediti klicu božjemu. — N. N. pri Ljubljani.

Tukaj Vam pošljem obljubljeni dar za afriške misijone na čast Mar. Ter. Ledóchowski ter se ji še priporočam. N. N. Ljubljana.

Pošiljam v čast Mariji Tereziji 20 Din. — A. R. Podveža.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez držka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske Stolice.

Priporočajo se služabniki božji: A. S. za zdravje sebi in dvema sestrama. Če bo prošnja uslišana, obljubim javno zahvalo v „Odmevu“ in 100 Din za gobavce. — M. T. Konjice, se priporoča za zdravje na pljučih. Obljubi 50 Din. če bo uslišana. — Neimenovana oseba se priporoča za ljubo zdravje in obljubi javno zahvalo in dar, če bo uslišana. — M. O. Sv. Lorenc, v težki bolezni in pošilja dar 100. — M. S. Sv. Danijel, v neki zadevi in obljublja dar. — V. Č. Črenšovci, se priporoča v neki važni zadevi. — R. P. Sevnica, v neki jako težavni dušni zadevi in obljublja objavo in vsakoletni dar za uboge afriške misijone, če bo uslišana. — I. O. Orešje, se priporoča za ljubo zdravje vsepovsod. — N. N. Ljubljana v težki družinski zadevi.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta „Zamorca“.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca, iz reda „pridigarjev“ — ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Družba sv. Petra Klaverja.

za afriške misijone in oproščenje sužnjeve obsega tri vrste članovi

1. **Podporniki** oziroma **podpornice**, ki prispevajo **na leto najmanj 5 Din** ter so deležni mnogo popolnih in nepopolnih odpuštkov.

2. **Zunanji člani**, to so osebe bodisi moškega ali ženskega spola, ki se posvete službi afriških misijonov, v kolikor jim pripuščajo njih stanovske dolžnosti.

3. **Notranji člani** ali „pomožne misijonarke za Afriko“, ki darujejo vse svoje življenje in zmožnosti ljubemu Bogu za rešitev duš ubogih zamorcev. Več o tem pove knjižica „Poklic pomožne misijonarke.“ Cena Din 450.

„Med bogoljubnimi deli najbogoljubnejše je, sodelovati na rešitvi duš!“

Zahvale z darovi.

V čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomocnici, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu Padov., sv. Mal-Tereziki, služabniki božji Mar. Ter. Ledóchowski. A. M. Din 60—; M. L. P. Din 50—; P. M. Dolič; N. N. iz I.; Z. T. Maribor Din 100—; A. M. Gornji Vurberk; L. S. Maribor. I. I. Podkraj 50 lir: A. G; Planina; N. N. kot zahvala za kruh sv. Antona za uboge zamorce. v Afriki, ako zopet najdem mi zelo drago izgubljeno reč. Res sem jo zopet našla. Sv. Antonu pristrčna zahvala za to. Pošiljam obljubljeni dar 20 lir. — N. B. v P. se priporoča v dveh težkih zadevah obljublja dar 100 Din, če bo uslišana.

Spomin za umrle.

Veleč. P. Lazarevič, S. J., misijonar v Rodeziji. — Kateh. Štefan Makala v misijonu Mlingano. — Veleč. g. župnik Rudolf Raktelj, Bizeljsko. — Veleč. g. kaplan Adolf Gril, Cirkovce. — Fr. Falež, Polana, — Frančiška Trobej, Smartno, — Matija Anošek, Moravec, — G. Retelj, Mrtvice, — Apol. Lužnik, Okonina, Amal. Ciglar, Lešje, — Marija Ravšelj, Viševak, — Matija Fizelj, Zdanska vas, — Ana Pianecki, Kozarišče, — Mar. Anžič, Bizovik.

R. I. P.

„Priporočila v molitev.“

(Razne zadeve.)

Garica — Sv. Jurij ob Južni železnici — Dražgoše — Vrhovo — Mrtvice — Črenšovci — Pristava — Tržič — Ljutomer — Podlipa — Gajšovci — Metlika — Šmihel pri Mozirjih — Preloge — Sv. Danijel pri Prevaljah — Tržič — Polzela — Sromlje — Vevče — Sv. Tomaž pri Ormožu — Škofja Loka — Ložnica — Sv. Benedikt v Slov. Goricah — Sp. Hudinje — Gliee — Vrhovo — Medžimurje — Mlino — Bled — Braslovče — Golnik — Dražgoše — Sv. Andraž — Hoče — Komenda — Pečine — Preloge — Ljubljana.

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorcee.

Zložil † Zambesi-misijonar O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na uboge afriške zamorcee, ki živijo v največji revii in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k tebi in te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili tvojo čiščenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki te ljubijo, zahvaljujemo te za vse neskončne dobrote, ki si jih dodelil nam in tudi tem narodom. Navdani z željo, da bi zadostili tvojemu presvetemu Srcu, te ponižno prosimo, odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi tvoje božje veličanstvo razžalili. Kot povračilo in v spravo ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov, kakor tudi vse katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom. Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef zgled in varuh vseh častilcev presv. Sreca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške narode! Amen.

1. Odpustek 300 dni za vsak dan cele devetdnevnic.

2. Popoln odpustek med devetdnevnicami ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoj navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

S cerkvenim dovoljenjem.

Naročajte:

	Din
Misijonar. Igra	3.50
Naprednjak ob Kongu. Igra.	3 —
Klic božji. Igra.	3 —
Male pomožne misijonarke. Igra.	3 —
Lakota v črni deželi. Igra.	2.50
Umimo zamorčka. Igra.	1.50
Afndra, zamorska deklica. Igra.	3 —
Iz volka jagne. Igra.	2 —
Skaputr sužnja. Povest.	1 —
Janko in njegov angel. Povest.	1.50
Maričina griča. Povest	1 —
Povest o znameniti Marički.	1 —
Francek, zbiratelj. Po est.	1.50
Spreobrnjenje crne princezinje. Pov.	1.50
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1.50
Z besedo in tiskom. Poučno.	2.50
Skrivnostna sveta noč	7 —

(Cene so brez poštnine. — Naslov na 2. str. ovoja.)
